

П. Вакуленко 399

весела

КУКУДБАРА

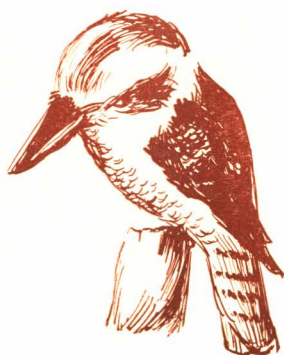
UKRAINIAN SCHOOL - GEELONG

399

П. ВАКУЛЕНКО

ВЕСЕЛА КУКАБАРА

КАЗКА

Видавництво «Ластівка»

Мельборн — 1955 — Аделаїда

Підслухала хитра кукабара, сидючи на гілці, як цілу ніч перемовлялись старі евкаліпти між собою, і як сонце зійшло вранці, засміялась вона веселим, безжурним сміхом:

— Ха-ха-ха! От так зодягнулися! Хо-хо-хо! — понеслась луна всією долиною і пробудила зі сну всіх

звірят, птахів, комах.

Вискочив спросоння з-за куща старий кенгуру, став на задні лапи та як не закричить спересердя:

— І що тобі так весело з самого ранку? Дай хоч добрим звірям поспати!

З нори, на самому дні долини, виліз, протираючи очі, качконіс, роздивився своїми маленькими очима й собі під ніс забубонів:

— І що воно за лиха година з тією кукабарою? Немає кому її провчити, щоб не турбувала звірів так рано!

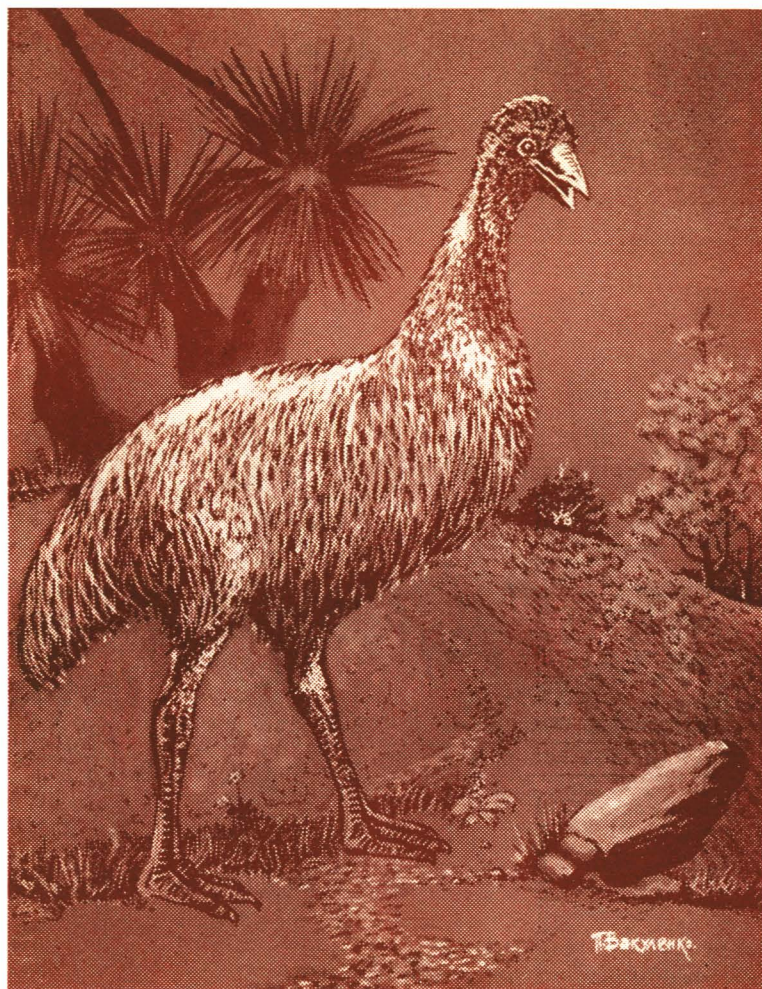
А маленький ведмедик «коала бер», кутаючись в своє пухке, тепле хутро, промовив з дерева:

— Я вже багато разів говорив їй про це, але бачу, що не допомагає.

З сусіднього дерева, блимаючи великими очима, встрияв в розмову й посум:

— Вона оце й мене так перестрашила, що аж мій хвіст роз'язався — мало не впав з дерева. Дивись, так можна й шию зламати!

Зачувши голоси, озвався й ему:

— Шкода, що в мене крил немає, а то б я зараз полетів би і провчив би ту галасливу кукабару!

Трехи далі, з-за каменя вилізла й гуана та, послухавши, що інші кажуть, почала їх вмовляти:

— Не чіпайте її, нехай їй лихо, тій кукабарі! Знаю, яка вона! На мене вже не раз нападала.

А «меґпай», австралійська сорока, не стерпіла і не-
наче радіючи:

— А чи не казала я вам, звірі добрі, що та кукабара
все з усіх насміхається? Йй, чи є чого, чи немає чого,
вона все скалить зуби!

Після того, як висловили звірята та птахи своє обурення, загули, задзижчали й комахи:

— Правда, правда, вона ніколи не дає нікому спокою: ні вранці, ні ввечері!

Ожила, заворушилася Евкаліптова долина. Дехто пішов здобувати собі щось на сніданок, а дехто, вибравши затишне містечко чи то на камені, чи то в траві або на дереві, грівся на сонці та радів весні.

А весела кукабара, не звертаючи уваги ні на кого, й далі заливалася своїм майже людським, сміхом:

— Ха-ха-ха! Хо-хо-хо! Та ж подивіться, евкаліпти хвалилися, що вони краще зодягнуться!

І раптом всі мешканці долини побачили: відкрилися цвітом старі евкаліпти, ніби вдягнулися в новий одяг. Але цвіт був блідий і рідкуватий. І аж тоді всі зрозуміли, чого так заливається сміхом безтурботна, довгодзьоба кукабара.

* * *

В Евкаліптовій долині від тієї весни вже більше не вихваляються старі евкаліпти, хоч реготати весела кукабара ще й досі не перестала. А сміється вона навіть і тепер. Ось послухайте! Чуєте?

Друковано в друкарні Б. Ігнатова в Мельборні

Printed by B. IGNATIV, 640 Sydney Road, Coburg, Vic.